

BAKELANDT VERLIEST VELD

Bakelandt had Vlaanderen bereikt.

De roverbaas was niet zeer gerust.

— Wij moeten verhuizen, zei hij tot Simpelaere, nog altijd zijn meest vertrouwde vriend. Cartouche kan te veel van ons vertellen, en 't gerecht van Antwerpen heeft natuurlijk betrekking met dat van Brugge. En op enige mannen der bende moeten we bijzonder letten.

— Ge denkt aan Pé Bruneel!

— Aan Pé, de Schout, ja.

— Wantrouwt ge hem?

— Ja. Hij verhinderde mij te Passendaale die boer te folteren en daardoor berokkende hij ons grote schade, want er was daar nog veel geld. En een kerel die zoiets durft doen, kunnen we niet meer gebruiken.

De Schout moet verdwijnen.

— Aha en dat moet ik doen, antwoorde de ander. Maar Bruneel is een gevaarlijke kerel, die goed zijn man staat.

— Luister, ik zal zonder omwegen spreken. Doe een wandeling met Bruneel, stoot hem onverwachts neer, laat zijn lijk tussen de struiken liggen en we zijn van de verwaande snoever voor eeuwig verlost.

Simpelaere dacht na.

— Welnu? vroeg Bakelandt.

— 't Is gevaarlijk! Zo hij iets bemerkt, ben ik er aan. Pé is sterker dan ik.

— Maar ge zijt rap genoeg. Wenst ge de ondergang der bende?

— Waarachtig, neen.

— Welnu, dan moet de Schout weg. Hij wordt gevaarlijk. Hij zal zich een aanhang maken. Gij en ik zijn de eerste slachtoffers en Bruneel wordt kapitein.

— Een droevig vooruitzicht.

— Een plan dat we moeten vrijdelen, Simpelaere; ik reken op u. Zo ik

met hem ging wandelen, zou hij reeds dadelijk vermoedens krijgen en alles zou mislukken.

— Welnu, ik zal hem naar de andere wereld zenden.

— Wanneer ?

— Zo spoedig mogelijk.

— Ja, maar dat moet rap gebeuren. Iedere dag uitstel kan noodlottig worden.

— Maar ik moet toch een zekere gelegenheid hebben.

— Ge hebt die deze avond.

— Hoe dan ?

— Om zeven uur komt hij thuis van Zedelgem. Ga hem tegemoet in de dreef bij de grote eik. Schoner gelegenheid is er niet.

— Wat doet hij te Zedelgem ?

— Wel, hij heeft er zijn lief. Hij heeft me gevraagd er heen te mogen gaan en daar we om acht uur vergadering hebben, zal hij omstreeks zeven uur langs de dreef terugkeren.

— Dan ga ik hem tegemoet.

— Opperbest. En opgelet, de veiligheid der bende staat op 't spel.

— Wees gerust, kapitein. Betrouw op mij. Maar nu ga ik weg. Zo ik hier te lang bleef zouden de anderen jaloers worden.

— 't Is wel. 'k Hoop u deze avond alleen te zien terugkeren.

De rover ging naar 't gemeenschappelijk hol der bendeleden.

Er waren weinig mannen ! 't Was schoon weer en de meesten vertoefden in 't bos. Anderen waren op reis, om nieuwe opzoekingen te doen voor nadere inbraken.

In diep nadenken verzonken, liep Pé Bruneel, bijgenaamd de Schout, door de dreef. Hij kwam terug van Zedelgem.

Hij had woorden gehad met Theresia, een meisje waarmede hij verkeerde. Theresia kende eigenlijk haar minnaar niet.

Ze meende, dat hij bezembinder was, die zich ook bij voorkomende gelegenheden als werkman verhuurde en nu als zodanig in dienst was bij een boer te Ichtegem.

Het meisje, dat tamelijk lichtzinnig was, en zelfs niet al te eerlijk, vermoedde echter niet, dat de jongeling tot de beruchte bende van Bakelandt behoorde.

Nu was Theresia ziek. Bruneel had haar bezocht en gezegd dat hij daarvoor verlof gevraagd en bekomen had van zijn meester, de landbouwer.

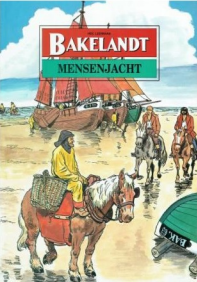
Maar Theresia begon te twijfelen, of haar gezel wel eerlijk was. Zij had van hem kostbare geschenken ontvangen. Ze had die met vreugde aangenomen. Zoals we zeiden, het meisje was zelf niet al te eerlijk, en daarom had ze ook nooit de herkomst van alles, wat de jonkman haar aanbood, gevraagd. Maar ze had in de laatste tijd allerlei verhalen gehoord van knechten en bezembinders, die schijnbaar als eerlijke lieden met de mensen verkeerden, doch in 't geheim handlangers van de wrede Bakelandt waren. En nu deze middag had ze hem eensklaps gevraagd :

— Pieter, ge zijt toch ook niet van Bakelandt's bende ?

— Maar Treeske, nu toch, riep hij ontsteld uit.

DE LEEUWEN
BAKELANDT

MENSENJACHT

— Het is maar een vraag, ziet ge, Bruneel, een vraag zoals een andere.
 — Ja, ja, ik hoorde het wel, maar die vraag schijnt nu toch geen vraag als een andere, ik weet niet waaraan deze toe te schrijven.
 — Omdat gij mij steeds zulke kostbare geschenken geeft... Waar komt toch het geld vandaan om mij dit alles te kopen.
 — Maar dat verdien ik eerlijk.
 — Met bezembinden en bezems te verkopen.
 — Ja.
 — Is daar zoveel geld mede te verdienen?
 — Bij het bezembinden doe ik nog een ander stielkje.
 — Ha!
 — Ja, Theresia, maar even eerlijk.
 — Maar zeg het dan toch.
 — Goed ik ga het u zeggen. Maar beloof me dat ge zult zwijgen als een graf.

— Dat beloof ik u.
 — Ik smokkel, Theresia.
 — Smokkelen?
 — Ja... Ik smokkel in vlees. 's Nachts moet ik er dikwijls voor op weg!... De Fransen eisen alles op en zoals ik zei worden de vleessmokkelaars met de zwaarste straffen bedreigd. Wat ik doe, is niet oneerlijk, maar ik doe het voor u. Zijt ge nu tevreden?

Maar Theresia was niet tevreden en de twijfel bleef bestaan.

Eens stelen, bah, dat was zo erg niet! Een enkele keer lange vingers hebben, daar kon niemand iets van zeggen. Maar tot de bende van Bakelandt behoren, rover en moordenaar zijn, met zulk een man verkeren, ach, dat was schrikkelijk!

Pé Bruneel wist nu dat zijn geliefde die twijfel koesterde en daarom was hij somber gestemd.

— Stommeling, die ik ben om zo verzot te zijn op dit meisje! Misschien verraadt ze me. Maar ik kan er niet buiten. 'k Heb honderd maal gezegd, dat ik er niet meer naar toe mag gaan, er toch, zonder dat ik het weet, trek ik weer naar Zedelgem. Maar nu laat ik ze zitten. Wat geef ik er om! Onder de moordenaarsdochters kan ik ook een lief vinden! En toch, ik verlies grond bij de kapitein. Hij is kwaad gezind op mij.

Ja, ik raad zijn gedachten, zijne plannen. Ik moet weg, dood! Maar ik ben er nog. Ze zullen me niet neerschieten gelijk een afgeleefde hond.

— Wie is daar, klonk eensklaps een stem.

't Was Simpelaere die sprak, terwijl hij schijnbaar toevallig, uit een zijweg kwam.

— Pé Bruneel! Nu heb ik gezelschap om naar huis te gaan. Gokout verkort de weg.

— Ah, Simpelaere, hoe komt gij hier?

— 'k Bezit wel geen liefken te Zedelgem, schertste de trawant van de kapitein, maar ik heb een wandeling alhier gedaan. 't Is verwenst warm onder de grond.

— Ja, en daarom zijt gij alhier gekomen, hernam Bruneel.

— Juist.

— En ge denkt, dat ik zulk een stom kalf ben, om dat te geloven.
— Wat wilt ge zeggen ? vroeg de Simpelaere onnozel.
— Ja, 't was onverdragelijk heet onder de grond, vervolgde de Schout en toen zei de baas : ga eens wandelen in het koele bos, trek langs de dreef, ge zult er Pé Bruneel tegenkomen. Die kerel wordt gevaarlijk. Stoot hem neer, dan zijn we hem kwijt. Dat zei hij.

Maar, en met een geweldige vloek trok hij zijn mes, ik laat me niet dood doen als een hond of als een razend beest. Hoort ge dat Simpelaere ! Alloh, trek uw mes, zij ge tevreden : man tegen man ?

— Maar Pé, stamelde de ander, ge zijt onredelijk.
— 't Kan zijn, maar ik zal opletten. Altijd waak ik, zelfs in de slaap en de eerste die mij nadert, is er aan. Onthoud dat goed !
— Maar mijn beste vriend, ik heb niets te onthouden, want er is niets. Nu is er iets, Simpelaere.
— Ik moet u toch nog eens vragen hoe ge nu toch eigenlijk op dat gedacht komt ?

— Basta.
— Ge houdt me dus voor uw vijand ?
— Een goed verstaander heeft maar een half woord nodig.
— Ha, een ogenblik, hernam Simpelaere : Alles wel ingezien zou ik u rekenschap moeten vragen over deze woorden, maar ik wil, wat ge ook beweert geen ruzie maken.

— Als ge wilt ben ik gereed om het uit te vechten.
Simpelaere lachte vals.
— Ge draait de rollen om, Bruneel. Nu zou ik moeten zeggen dat gij uitgezonden zijt om mij naar het leven te staan. Ge staat daar met uw mes gereed om mij de dodelijke steek toe te brengen... Neen, Pé, dat vind ik niet fraai van u !... We zijn altijd goede vrienden geweest waarom moet ge tweespalt in de bende brengen ?

— Genoeg, Simpelaere, laat ons de zaak als gedaan beschouwen. De tijd zal uitwijzen of ik gelijk had of niet.

Simpelaere haalde voor alle antwoord de schouders op.

Zwijgend stapten beide mannen voort.

Bruneel die wel begreep, dat Bakelandt tegen hem verstoord was — hij kende de kapitein — had aanstonds vermoeden opgevat bij de ontmoeting met Simpelaere. Daarom was hij zo brutaal opgetreden en toen hij de ontsteltenis van Simpelaere bemerkte, was hij bijna zeker, dat zijn leven belaagd werd.

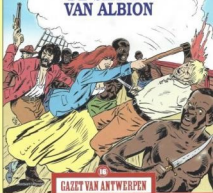
Toen hij het hol binnentrad en de woedende blik van Bakelandt opving alsmede de trek van teleurstelling, twijfelde hij in 't minst niet meer.

— Kapitein, sprak hij vrijmoedig, ik zou gaarne een woord met u spreken.
— Volg mij, antwoordde de baas. Beiden gingen naar een bijzonder vertrek.
— Wat is er ? vroeg de meester.
— Dat moet ik u niet vertellen. Laat ons niet onnozel doen. Ik moet dood niet waar ?
— Zijt gij zot, Pé ?

HBO LEEMANS

BAKELANDT

DE SLAVEN
VAN ALBION

DE

GAZET VAN ANTWERPEN

— Waarlijk, neen. Niet zot, niet idioot, niet dronken, niet opgewonden, niets van dat alles!

'k Heb ze alle vijf goed bijeen. Simpelaere moest me naar de andere wereld zenden. Maar dat zal niet gebeuren. Luister goed, kapitein, let op.

Als ik vermoord word, zult ge met de ganse bende dezelfde dag verraden zijn. Zo zal ik mij wreken, zelfs al ben ik dood. Ik heb daarvoor gezorgd. Ge verstaat me goed, niet waar?

— Maar Pé, jongen, wat babbelt ge daar al?

— Ge zijt kwaad op mij.

— Kwaad is veel te veel gezegd. Ik ben wat verstoord, ja.

— Omdat ik verhinderde de boer te Passendale te martelen, niet waar?

— Ja, ik kon dat niet verdragen. En ge weet, dat was tegen de eed?

— Maar ik wil ook niet gefolterd worden op de pijnbank!

— Zottigheid, Pé! Dwaze gedachten, anders niet.

— 't Kan zijn, maar moet ik daarvoor dood?

— Wel neen! Ge zijt een der beste leden. Hoe komt ge aan die onzin?

— Ehwel, ik geloof het wel niet, doch 't is mogelijk dat ik mis. Maar ge weet wat ik u gezegd heb.

— Maar Bruneel, ge hebt toch niemand de geheimen der bende verklapt?

— Kapitein, de mensen, die mij zouden wreken, zijn uw beste onderdanen, doch ook mijn vrienden. Als ge mij gerust laat zullen ze u ook gerust laten en u zeer trouw dienen.

— Pé laat ons vrienden blijven, sprak de hoofdman, we zullen die avond bij De Puydt vergeten. Dien mij getrouw; ik zal een goed meester blijven!

Beide mannen gaven elkaar de hand.

— Die zot! dacht Bruneel... ik heb hem bevreesd gemaakt met die vertelling van wraak. Ik mag op twee oren slapen. En met deze verzekering verliet hij 't vertrek. Bakelandt vloekte.

— Ik kan hem niet doden! mompelde hij, die verwenste kerel zou heel de bende verraden. Ik moet toch mijn macht behouden. Wat te doen?

De ellendeling dacht ernstig na.

— Ik weet een middel. Bruneel blijft hier. Maar ik zal mijn macht bevestigen. Ik moet een stout stuk uithalen, stouter dan ooit. De mannen zullen mij bewonderen. Morgen trek ik naar Brugge, ja, morgen reeds.

En, Bruneel, uwe vrienden zullen mijn slaven worden.

••

Theresia, de verloofde van Bruneel, lag ernstig ziek te bed. Haar ouders stonden bij haar. Vader en moeder waren eerlijke lieden en hadden veel verdriet gehad van deze enige dochter.

Toen was Pieter Bruneel verschenen. Hij had het meisje op een feest ontmoet en was er dol verliefd op geworden. In het begin deed de jonkman zich als iemand van goed gedrag voor. Maar sommige uitvallen wekten vermoedens bij de ouders. Zou Pieter eerlijk zijn? De achterdocht werd sterker, toen hij kostbare geschenken meebracht.

Zoals wij weten, had Theresia zich weinig bekommerd omtrent de herkomst dier voorwerpen. Maar nu maakte een schrikkelijke gedachte haar onrustig.

Zo haar verloofde tot de bende van Bakelandt behoorde! En dat schrikbeeld liet haar geen rust. 't Was of ze voelde, dat het werkelijk zo was.

De avond volgende op het onderhoud tussen Bakelandt en Bruneel, trad de laatste in het kleine huisje, waar zijn geliefde woonde.

— Hoe is 't er mee? vroeg hij, trachtende iets vriendelijks in zijn stem te leggen.

— Slecht, zei de moeder, zie, daar ligt ze met zware koorts. De heemeester heeft alle hoop opgegeven. Ach Treeske, mijn kind, Treeske lief!

— Dag Theresia, sprak de rover teder.

Was dat nu die zelfde Bruneel, de dronkaard, de moordenaar?

Omstandigheden kunnen een machtige invloed uitoefenen.

Bruneel was in zijn jeugd op de slechte weg geraakt; bijzondere omstandigheden brachten hem in betrekking met de bende en 't was gedaan met de jonkman. Hij werd een ellendeling!

En nu werd hij teer, door deze omstandigheden: een meisje, dat hij beminde, maar dat nu zo ziek was, een wenende moeder, een bedroefde vader.

— Bakelandt! kreet de zieke. En Pieter is zijn trawant. Pieter rooft en moordt.

Bruneel werd eensklaps doodsbleck.

Vader schrok en riep.

— Wat zegt ge, Trees?

— Ha, hij is daar! Ja, ik zie hem! Weg, weg, Bruneel, uwe handen zien rood van bloed. Weg! ge zijt een moordenaar!

— Wat brabbelt ze daar? riep de jongeling op ruwe toon.

— Ha, ga dan toch weg, rover. Ik wil u niet, weg, weg!

— Zijt ge een lid van Bakelandt's bende? sprak de vader tot Bruneel op dreigende toon.

— Ja, ja, mompelde de zieke. Weg, doe hem weg!

— Maar schout, riep hij, ik heb pas gezegd aan Treeske van waar het geld kwam dat ik verdiende.

— Juist! En is het daarom dat zij u nu beschuldigt.

— Maar, neen, er moet hier een misverstand zijn.

— Hoort ge niet wat het meisje daar in de grootste wanhoop uitkermt?... Zij ligt te bed na de verklaring die gij haar gegeven hebt.

— Het meisje moet van de mare bereden zijn, schout.

— Inderdaad, van de mare bereden! Zij is zodanig verschrikt dat zij de duivel in het lijf heeft gekregen. Dat is uw schuld man!

— Ik kan dat niet laten zeggen.

— Ellendeling.

Maar het meisje roerde weer te bed.

Zij sloeg de armen uit en riep:

— Bruneel is een moordenaar!... Ik weet het sinds lang! Hij heeft zijn handen met bloed besmeurd en heeft verscheidene misdaden op zijn geweten... Hij moet weg!... weg!

— Hoort ge nu Bruneel, wat ze steeds herhaalt!... O, gij vuige schurk, gij uitvaagsel van de maatschappij en zo hebt gij onze dochter rond uw vinger

HEC LEEMANS

BAKELANDT

DE VLOEK VAN NEPTUNUS

124

GAZET VAN ANTWERPEN

gewonden... zo hebt gij haar gans in uw macht!... Maar het is uit, verstaat, ge uit!

Bruneel stond als aan de grond genageld.

Wat was er gebeurd?

Had iemand hem verklikt?

Was een medeminnaar zo laf geweest de vreselijkste beschuldiging tegen hem uit te brengen?

Beschuldigingen, hij wist het, die op feiten waren gesteund.

Maar dan moest het iemand der bende zijn.

Hij dacht aan Simpelaere.

Ook aan de kapitein.

Maar, neen, dat was te gek.

Ze zouden geen put voor hen zelve graven.

Met de meeste krachtadigheid verzette hij zich nogmaals tegen de beschuldiging.

— Schout, zeide hij, ik heb een onderhoud met Theresia gehad en heb haar alles veropenbaard. Wat ik deed is wel strafbaar, maar in onze tijd mag men de bezetter bedriegen en beliegen zoveel men kan.

— Weet ge dat ge een man der wet spreekt.

— Ja, dat weet ik, maar het is om de zaak in het reine te trekken dat ik u een verklaring wil doen.

Maar uit het bed klonk weder een akelige stem.

— Moordenaar!... Luister niet naar zijn woorden, hij behoort tot de bende van Bakelandt, ik weet het hij heeft 't mij zeli gezegd.

— Hoort ge dat, fielt! donderde de schout hem toe. Hoort ge dat?

Ha, 't is zo, dat ge mijn dochter bedriegt! Ik ga het gerecht waarschuwen! kreet de vader.

Met een verwensing liep Bruneel de deur uit.

— Verraden! 'k Ben verraden! zei hij, zich snel voortspoedende. Zij weet alles. Dwaas, zot, die ik ben. Bijna liep ik in het net.

De rover begreep niet, dat de kranke ijde, door de hevige koorts. Hare wartaal bevatte echter waarheid en daarom was de schuldige zo geschrokken.

— Ach, Treeske kermde de moeder, in zulk gezelschap hebt ge verkeerd! En hier is geen priester, die uwe biecht horen kan. Moet ge zo de eeuwigheid binnentrekken?

Later op de avond nam de koorts af.

De zieke werd weer helder.

— Moeder, wat heb ik gezegd? zei ze zacht. Is Pieter hier geweest?

— En die rover had u in zijn macht, mijn arm kind.

— Is hij dan waarlijk een rover, moeder? Behoorde hij tot de bende van de wrede Bakelandt?

— En ge hebt het zelf gezegd.

— Ik, moeder?

— Ja, zei vader, weet ge dat dan niet?

— 'k Heb geijld, zeker.

— En toch waarheid gesproken, hernam de werkmán. Want waarom vluchtte hij dan heen, zodra ik van 't gerecht sprak?

- En wist ge niet, dat hij een rover was? vroeg moeder.
- Ik heb 't gedacht, maar ik wist het niet zeker.
- Welnu, dan weet ge 't nu, zei de vader bitter. Ge hebt met een rover verkeerd. Schande over ons!
- Zwijs vader! riep moeder, om de liefde-Gods, zwijs!
- Schande over mij, vervolgde de vader. Mijn dochter was het lief van een moordenaar. Mijn naam is onteerd. Moest ge beter worden, dan zoudt ge door 't gerecht gevangen genomen worden.
- Maar zwijs dan toch, Theo! gebod de vrouw. Vergeet ge dan, dat ze ziek is! Ze wist het immers niet.
- 't Is gelijk! Ze heeft met een rover verkeerd! Wij hebben haar altijd gewaarschuwd voor kwade gezellen. Ze wilde niet luisteren. Zie nu wat er door volgde. Schande over ons!
- Ga liever een geestelijke zoeken! riep de moeder, boos wordende.
- Waar? Ik heb er overal naar gezocht, maar geen gevonden.
- Hebt ge er de heelmeeester al naar gevraagd? Neen, niet waar. Ik sliep deze noen. 'k Heb in geen vier nachten op mijn bed gelegen. 'k Ben toch ook een mens. Anders had ik er de geneesheer naar gevraagd. Maar ge weet waar hij woont. hij is een brave vent; als hij kan zal hij ons helpen.
- Het meisje echter stak de armen naar haar vader uit.
- Vader, riep ze, vergeef me, ik heb u alles niet gezegd.
- Is er dan nog meer?
- Neen, vader; maar Bruneel heeft niet gezegd waar hij het geld vandaan haalde.
- Heeft hij het eerlijk verdiend?
- Volgens uw standpunt niet.
- Ziet ge wel!
- Maar toch is hij geen lid van Bakelandt's bende, vader.
- Maar hij heeft het geld toch oneerlijk gewonnen, zegt ge.
- Zo denkt Bruneel er niet over.
- Dat geloof ik, voor hem zal het geld wel geen reuk hebben.
- Toch wel, vader.
- Spreek dan, kind.
- Ik mag niet, vader.
- Ho! ge moogt niet.
- Ik heb hem beloofd te zwijgen.
- Tegenover uw vader moogt ge alles zeggen.
- Tegen mijn vader wel, maar niet tot de vertegenwoordiger der openbare macht.
- Dus is hij toch een dief.
- Neen, vader.
- De schout lachte schamper.
- Och, vader, oordeel niet voor ge het zeker weet.
- Wat is er dan?
- Mag ik er op vertrouwen dat gij hem niet verklikken zult?
- Als het in mijn macht is, ja.
- Maar dan moet ge vader zijn en geen schout.

HEC LEEMANS

BAKELANDT

DE JACHT OP MILADY

HEC

GAZET VAN ANTWERPEN

De man dacht een ogenblik na. Er werd een zware strijd in hem gevoerd.

Hij hief het hoofd op en zeide :

— Theresia spreek, ik luister.

En nu vertelde hem zijn zieke dochter wat Bruneel haar had verteld. Dat hij grof geld won met het smokkelen en verhandelen van vlees.

Maar de vader schudde het hoofd. Het scheen hem wel niet mogelijk toe, maar de vreselijke twijfel die in hem was ontstaan overheerste hem en hij kon moeilijk aan het verhaal geloof hechten.

— Nu. 't is goed, zeide hij, wees nu gerust. We zullen het onze er wel van vernemen.

De man vertrok. Ach ! hij was somber gestemd.

De man was zo onder de indruk, dat hij bij de heelmeeester in tranen losbarstte.

Stamelend, afgebroken door snikken en zuchten, verhaalde de arme man het bezoek van Bruneel, ook het verhaal van zijn dochter over het smokkelen vertelde hij er bij. Maar de heelmeeester hechtte er ook geen geloof aan. Bakelandt had overal medewerkers onder dat bezembindersvolkje.

— Altijd die Bakelandt ! riep de geneesheer. Maar uw dochter is de schuldige niet.

— En ik zou bijna vergeten, waarvoor ik hier kwam. Weet ge niet een geestelijke ?

— 'k Heb er mij over verwonderd, dat ge me dat niet eerder gevraagd hebt.

— Weet ge er een, mijnheer ? Ach, zeg het mij.

— Welnu, hij zal komen. Keer terug naar huis. Binnen een uur zijn we bij u. Maar zeg tegen niemand een woord over de geschiedenis der rovers.

Wankelend vertrok de ongelukkige vader.

Een uur later kwamen de heelmeeester en een priester in Treeske's woning aan.

Vader en moeder knielden neer. De geestelijke las een gebed. Dan gingen de ouders weg en lieten de priester alleen bij de zieke.

Enige tijd later was de plechtigheid afgelopen.

Weldra trad ook de heelmeeester binnen.

Hij onderzocht de zieke.

— Zijt gij bereid om voor God te verschijnen, Treeske ? vroeg hij teder.

— Ja, antwoordde het meisje. Vader, moeder, ik heb u wat te zeggen, ik ben geen goede dochter geweest. Vergiffenis voor mijn slecht gedrag. Ach ! wil mij alles vergeven !

— Ach, Treeske, mijn lieveling, kermde moeder, ge moogt niet sterven.

Ook vader weende.

De werkman snikte als een kind.

— Zeg haar, dat ge ze alles vergeeft, fluisterde de heelmeeester hem in 't oor.

Wankelend naderde vader de sponde.

— Treeske, murmelde hij.

— Vader, vergiffenis ! zei de zieke zacht. Waarlijk, ik heb nooit geweten, dat Bruneel een rover was. 'k Ben op de slechte weg geweest, maar vergeef mij alles.

— 'k Vergeef het u. mijn dochter ! sprak de werkman, terwijl tranen hem langs de wangen biggelden.

— Hare krachten nemen snel af! fluisterde de geneesheer tot de priester.

— Vrienden, laat ons nogmaals bidden! nodigde de laatste.

Theresia lag nu kalm. De bezoekers vertrokken. Het meisje leefde nog enige uren. Toen kwam de Engel des doods.

Theresia was verlost.

Van de weg, die haar naar 't verderf moest voeren, was ze opgestegen, ver van de boze wereld, ver van 't ongelukkig Vlaanderen.

* *

Bruneel keerde terug naar het hol.

— Verraden! mompelde hij, ze weet alles. Zijn er verraders in de bende? Is het misschien een list van de kapitein zelf, om mij aan 't gerecht over te leveren en mij zo kwijt te geraken? Doch de rover verwierp onmiddellijk dat vermoeden.

— Neen, neen, dacht hij, dat durf' hij niet, want hij weet, dat ik dan de ganze bende zou verraden. Maar wie heeft mij verklapt? Nu moet ik mij verschuilen diep in de bossen. Alleen 's nachts mag ik er nog uit.

En de schelm vloekte van spijt. Alle beter gevoel was weer verdwenen. Theresia's lot bleef hem geheel onverschillig.

De heemeester had gezorgd, dat hij wist, wie de gezel van Theresia geweest was. Hij deelde na de dood van het meisje alles mee aan 't gerecht.

Pieter Bruneel, die naam, benevens de persoonsbeschrijving van deze geduchte handlanger van Bakelandt, verscheidene bijzonderheden over zijn leven, voor zover men die wist, dit alles was nu aan de overheid bekend.

Bakelandt verloor veld.

EEN BANDIET GEVANGEN

Op een dag dat een aantal leden van Bakelandt's bende in hun hol bijeenzaten, kwamen Meyer en Buyse opgewonden binnengevallen.

Nog voor zij iets hadden kunnen zeggen, vroeg Bruneel:

— Van waar komt ge? En waar is de kapitein? Gij zijt samen vertrokken.

— Slecht nieuws! zei Buyse. Busschaerts is gevangen genomen.

't Was of een schok alle aanwezigen ontroerde. Ieder sprong verschrikt op.

— Gevangen genomen!

— Door wie? Waar?

— En de kapitein?

— Stilte, gebod Buyse.

Dan vertelde hij hoe Busschaerts, op bevel van de kapitein, zich ziek had gehouden en gastvrij door boer Feys in zijn hoeve werd opgenomen.

Blijkbaar had de boer argwaan gekcesterd. Een feit was zeker, dat hij het gerecht had verwittigd en Busschaerts, die blijkbaar niet had kunnen ontsnappen, werd aangehouden en gebonden op een kar weggevoerd.

Dit nieuws bracht onder de rovers grote ontsteltenis teweeg.

Buyse deed opmerken, dat de kapitein bevolen had alle pogingen in het werk te stellen om hun makker te bevrijden.

— 't Is gedaan met de bende! riep de Schout. Busschaert zal ons allen verraden.

THE FIRST EDITION OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955